

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 309. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975276026896/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

sigtet i det løse Hår og klemte begge Hænder om Byrdens nederste Ende for at lette og hjælpe:

„Det gjorde stolten Elselille
så mod i Hov,
så fulgte hun sin Fæstemand
gennem mørken Skov.“

Ja, merk som Skoven var det dunkle Rum, de to lakkede hen igennem, mens de syngende Stemmer fulgte dem, så véskælvende som de Levendes Hu den Døde:

„Dér de kom gennem Skoven,
på Kirkegård,
da falmed Ridder Hr. Åge
hans gule Hår.“

„Og dér de kom af Kirkegård,
i Kirken ind,
da falmed Ridder Hr. Åge
hans Rosenskind.“

De to var nu på deres møjsommelige Vandring nåede hen under det store Chatol, hvis Krone rakte op i Loftets Mørke som et uhyre, hedensk Alter.

Fru Eleonore havde slået dets Låge op som en Port. Dér standsede de, og sønket på det ene Knæ vendte Steffen sit Ansigt mod Søsteren, med lukkede Øjne, og åndede ud, knap hørligt:

„Og her du stolten Elselille,
Allerkæreste min!
du grød nu aldrig mere
for Fæstemand din!“

„Du se dig op til Himmelen,“

og han vendte sit trætte Ansigt op til Loftsbjælken, som var det hele Jorden, han skulde lefte —

„til Stjærner små,
så ser du dig så gladelig,
hvor Natten går!“